

Định mệnh yêu em

Xin chào,

Bạn sẽ cảm thấy thế nào nếu như luôn có một hồn ma lúc nào cũng đi theo bạn?

Nó đó, đó chính là nỗi niềm của tôi.

Bên cạnh tôi lúc này đang có một con nhỏ đang ngồi nhìn tôi chăm chăm...

Như mà bây giờ tôi quen rồi. Nhớ lúc đó, tôi thậm chí chẳng dám bước chân xuống giường một bước. Vào mùa thu năm nay, ma xui quỷ khiến tôi đồng ý bước chân vào khu vui chơi để đón cháu về theo lệnh của bà chị. Nhưng rồi đột nhiên nhìn thấy một cô gái đánh rơi một cái ruy băng cột tóc, tôi liền gọi cô ấy dừng lại. Không ngờ cái cô gái trong miệng tôi lại không phải là một giống loài với tôi. Từ đó, dây dưa không rõ và một nhất là không thể nào vứt bỏ con ma dai như kẹo cao su này đi.

- Này, anh đang làm gì đấy? – Ngược đôi mắt to tròn, con ma nhỏ hỏi.

- Tôi đang làm việc, xin cô đi chỗ nào đó chơi đi. Nếu cô cứ nhìn tôi chăm chăm như thế sao tôi làm việc được chứ? – Tôi thờ dài ngao ngán nói.

Nhưng mà tôi không có chỗ nào để đi. – Cô nghĩ thâm.

- Tôi không muốn đi. – Phồng hai má lên, con ma nhỏ nói. – Tôi cứ muốn nhìn anh đó, anh cứ coi như không nhìn thấy tôi đi.

- Sao cô không chịu nói câu này sớm hơn. Cô ám tôi hơn cả tháng rồi, tôi còn ước gì không nhìn thấy cô để khỏi phải lãnh cái nợ này. – Tôi đánh mồm lên cãi, làm như tôi muốn lắm đó.

- Anh đừng có quên anh hứa với tôi cái gì đi nha.....

- Không nhớ.

- Này, anh không nhớ phải không? – Một khuôn mặt không ra mặt cộng thêm hai con mắt xanh lè, cái lưỡi dài ngoằng xuất hiện trước mặt tôi.

- Ôi, má ơi.....- Tôi té bật cả ghế. – Được rồi, tôi nhớ.....nhớ rồi. Cô mau mau dẹp cái bộ mặt ghê tởm kia của cô đi.

- Thế anh nhớ gì? – Vẫn chưa chịu bỏ.

- Nhớ là phải giúp cô tìm được kí ức, giúp cô được siêu thoát. –Tôi lập lại.

- Đúng rồi, thường anh 1 điểm. Tôi đi chơi với miu miu nhà anh đây. – Cô nói đoạn rồi đứng thẳng người bay ra khỏi căn phòng quen thuộc. Khuôn mặt trái xoan đáng yêu của cô gái cũng trở về. - Cô đi đi, nhớ đừng có dọa miu cưng của tôi....Vội lại đừng đi xa coi chừng gió thổi bay mất đấy. – Tôi không quên dặn dò. Tuy từ ngữ có chút ghét bỏ là vậy nhưng sâu trong tâm trí tôi vẫn luôn đồng cảm và yêu mến cô như một người bạn.

Cô ấy thậm chí còn không biết cô tên là gì. Nếu cô ấy không khăng khăng một mực ám ở công viên, liên không thể nào tìm được một người nhìn thấy cô như tôi. Tại sao cô ấy lại không trân trọng tôi một chút chứ, cứ hờ ra là dọa ma. Thật đáng đánh!

Cũng may công việc của tôi là dân IT và thường ở trong nhà không ra ngoài. Nếu không làm sao mà giấu con ma cứ theo đuôi như thế này kia chứ. Cũng nhờ đó tôi không ngừng giúp cô tìm kỉ ức, chủ yếu là tìm ra cô là ai. Nhưng trải qua hơn một tháng rỗng, tôi không tìm ra được một cô gái nào mới mất mà giống cô ma nữ này cả. Thế là vẫn phải bị chịu ma ám dài dài. Tôi thật đáng thương.

Nhưng mà cũng không tồi. Thời gian qua tự dưng tôi lại có thêm một cái đuôi.

Từ việc ăn uống đến công việc hay thậm chí là thú vui liên có một người ở bên cạnh.

Lúc tôi ăn, cô ấy ngồi đối diện nhìn tôi cười và thỉnh thoảng lại than phiền vì sao chỉ có tôi là ăn được còn cô ấy thì không. Cô ấy còn than thở rằng tại sao cô ấy lại là một con ma ham ăn chứ, nếu miễn dịch với thức ăn được thì tốt biết mấy.

Lúc tôi tắm rửa, đâu đó lại có một con ma sau cánh cửa không kiêng nể gì mà rà soát khắp người tôi. Đôi khi, còn khen, lại lẩm lức chê nhiều hơn.

Lúc tôi làm việc, cô ấy lại hí hửng ngồi gần tôi không ngừng hỏi thúc tôi tìm cho cô ấy hình ảnh, tin tức mà có soái ca...=-=". Bên cạnh đó còn phải bận rộn tìm kiếm thân phận của cô ấy. Bên cạnh đó nữa là luôn có một con ma cứ nhìn chăm chăm bạn làm việc. Thật khó để giữ doanh số như ban đầu, hay hoàn thành một công việc đúng hạn. Tôi thật là ngẹn khuất, dạo này tôi cứ giao việc trễ. Sắp chết đói rồi đó cô ma kia!

Lúc tôi sửa san lại ban công, trồng một số cây cỏ gì đó, cô ấy cũng xuất hiện và đặc biệt là không ngừng phê bình tôi về cách trồng hoa, bón phân. Cô ấy nói rất nhiều về hoa, về ý nghĩa của từng loài hoa. Tôi cho rằng sinh thời cô ấy làm công việc gì liên quan đến hoa thì phải. Hay là gái bán hoa (đừng hiểu lầm ý tôi).

Lúc tôi thư giãn dùng trà chiều xem TV cũng có một cô ma ngồi kế bên không ngừng lải nhải đòi tôi chuyển kênh. Xi, ai bảo cô là ma, không chạm được điều khiển. Ông đây xem bóng đá đã, cô muốn xem cái gì thì cứ chuyển kênh đi. Vài lần như thế, một sức mạnh nào đấy đã làm TV tôi bốc khói và phải mất một khoảng để sửa. Tôi ra sức mắng, con ma còn lại ra sức cãi. Thế là giận nhau cả một tuần lễ.

Hình như có rất nhiều chuyện trong nhân sinh của tôi đã trải qua cùng cô ấy. Có đôi khi tôi nghĩ thế này cũng tốt, tôi có bạn, cô ấy cũng không cô đơn. Nhưng nghĩ lại tôi quá ích kỉ rồi thì phải. Tôi biết rằng mong ước lớn nhất của cô ấy là tìm lại kỉ ức và gặp lại gia đình lần cuối cùng.

Nhưng nói thật, tôi luyến tiếc.

Ngày qua ngày, một ngày nọ, tôi lại phát hiện, hình như cô ấy ngày càng nhạt dần.

Cô ấy xuất hiện ít hơn mọi khi. Từ khi nào cái đuôi luôn đi theo tôi kia lại thỉnh thoảng (2- 3 lần) xuất hiện quấy rối tôi, tôi cứ thế thấy thiếu thiếu.

Cô ấy cũng trầm tĩnh hơn rồi, bây giờ giống thiếu nữ hơn rồi.

Hình như, sắp có chuyện không hay tí nào xảy ra....

Một ngày kia, trong mơ tôi gặp một cô gái, rất giống cô ma nữ của tôi.

Cô ấy nói rằng.

Cô ấy phải đi rồi, dặn tôi kĩ rằng tên cô ấy có liên quan đến loài hoa cô ấy thích.

Còn dặn tôi rằng, phải đi tìm cô ấy.

Tôi cũng không hiểu, tôi đã tìm về kí ức cho cô ấy đâu? Trời rộng bao la biết tìm cô ấy ở đâu đây?

Nhờ lời nhắn nhủ ấy, tôi cũng thường xuyên đi ra khỏi nhà hơn. Chủ yếu là đi đến tiệm hoa, hay đi đến những chỗ mà đâu đó một chút liên quan đến hoa.

Loại hoa cô ấy yêu thích hoa hồng màu trắng. Cô ấy đã từng nói với tôi, cô ấy thích một tình yêu trong trắng và thuần khiết như một đóa hoa hồng trắng, không tí vết.

Tôi còn chọc cô ấy, bày đặt tình yêu rồi hoa hồng này nọ, ai chẳng biết cô ấy chỉ là hồn ma thôi. Cô ấy còn đánh giọng cãi lại tôi, ma thì không được yêu à, cô ấy còn nguyên rùa tôi sau này yêu phải một con ma.

Chết thật, đúng là linh. Tôi đã lỡ yêu mến một con ma rồi.

Nói ra ai tin đâu, nhưng tôi vẫn đang tìm kiếm cô ma của tôi từng ngày. Tôi cứ suy nghĩ mãi, nếu cô ma bay theo gió xa quá rồi thì tôi biết tìm nơi nào. Hay là tôi xuất ngoại, chắc cô ấy không thích không khí nóng ở đây nên ra nước ngoài định cư rồi.

Cứ vô vọng như thế, ngày ngày tháng tháng trôi qua. Hình như ánh nắng chiếu trên đầu tôi ngày càng nhiều, tôi xuất hiện dưới ánh mặt trời nhiều hơn thì phải?

Nhưng vẫn không tìm thấy cô ấy.

Chị tôi vẫn thường hỏi, sao không kiếm một cô nào yêu đi.

Tôi cũng trả lời cho qua, từ từ, em còn đang tìm kiếm đi chị. Khi nào em tìm thấy cô ấy lại đem về làm dâu nhà mình nha chị.

Có ai biết trong lòng tôi chua lắm, nếu không tìm thấy em, chắc anh vẫn thế này.

Từ một lúc nào đó, nụ cười đáng yêu của cô ma đã là chấp niệm trong lòng tôi. Tôi muốn gặp lại em.

Tôi là ai? Từ khi có chút kí ức tôi liên tục hỏi bản thân rất nhiều lần. Kết quả thì nhất định không có, nhưng tôi lại nhận ra rằng bây giờ tôi thật sự không phải là người.

Tôi lại trở thành cái thứ mà ai cũng sợ đấy. Là một hồn ma. Là một ma nữ.

Tôi cứ quanh quẩn trong cái nơi mà tôi cho rằng ít- buồn- chán nhất – công viên. Hằng ngày tôi cùng bạn chơi trò chơi. Tàu lượn thật tốt, tôi không hề sợ tí nào, tôi chỉ việc ngồi vào một chỗ trông rồi nhìn các bạn la hét, thật tuyệt. Còn vượt sóng cái gì đấy, tôi cũng có tham gia đấy nhé. Nhưng mà bạn sai rồi, tôi không hề bị ướt tí nào vì tôi là hồn ma, hihi. Thỉnh thoảng lại đi khu nhà ma, tôi lại còn giả vờ hù dọa các bạn nữa kìa, nhưng tiếc là ai cũng kinh sợ vì những thứ đồ- giả kia mà đồ- thật là tôi đây lại ngớ lơ là sao đây.

Vất vả lắm tôi mới tìm được một người để dọa. Chính là anh ấy. Hằng ngày tôi lẻo đẻo theo bước chân anh ấy, chọc anh ấy thật vui vẻ. Hình như anh ấy rất sợ cái hình thái tôi dọa anh ấy, coi kìa, chạy bò ra đất, haha...Tôi là một con ma vui vẻ, đúng vậy, lại còn không cô đơn. Hằng ngày tôi cũng được hưởng sinh hoạt ngày 3 bữa, đi WC, đi tắm rửa...

Tôi nhìn anh ấy ăn cơm, tôi nhìn anh ấy đi tắm, đi WC (hơi bị biến thái nhỉ, thật ngại!!) , tôi nhìn anh ấy làm việc... Ôi, nghĩ đến thật biến thái nhưng mà lỡ rồi, cô đơn quá bây giờ tôi cảm thấy thiếu mùi người

kinh khủng. Lắm lúc tôi cũng thất tội nghiệp cho anh ấy lắm. Tiếc là thật sự tôi thích anh ấy lắm lắm, mặc dù suốt ngày bị xua đuổi.

Cuộc sống cứ bình yên trôi qua, đối với một linh hồn như tôi đây thì điều đó vô cùng quý giá. Đến một ngày đột nhiên tôi cảm thấy hình như thời gian của tôi không còn nhiều nữa, tôi bắt đầu mờ nhạt đi, chỉ có thể hiện hình cho anh ấy thấy vài phút, rồi lại phải đi nạp năng lượng trong bóng đêm, rồi lại xuất hiện... Cứ vòng xoay đó, nhưng càng ngày càng giảm đi. Tôi biết, tôi sắp tan biến rồi thì phải. Cuối cùng, tôi cũng chỉ có thể xuất hiện trong giấc mơ anh ấy một lần cuối cùng. Tôi cảm thấy tôi đang đi về phía có ánh sáng, một màu trắng cuốn hút tôi, linh cảm cho tôi biết, liệu tôi có phải là đang đi về phía thiên đường hay không?

Không lẽ, tôi thực sự là linh hồn chứ không phải là ma. Linh hồn là sống, còn hồn ma hình như đã về địa ngục từ lâu lắm rồi. Giả dụ còn vượn vẩn thì ít ra cũng phải cho người ta một ít gợi ý chứ? Đầu óc tôi trắng xóa như trang giấy trắng thế này thì làm ăn được gì.

Không lẽ bây giờ tôi được trở về thân thể rồi à? Dù chỉ là hy vọng ngốc nghếch, tôi vẫn còn sống ở đâu đó trên nhân gian này. Cho nên tôi lại bảo anh ấy nhất định phải tìm ra tôi. Tôi lại quá đáng nữa rồi... Nhưng mà biết đâu, tại sao tôi ở trạng thái linh hồn lại chỉ có anh ấy nhìn thấy tôi. Một trăm lẻ một phần trăm là chúng tôi có duyên phận đó!

Tôi lặng lẽ rời đi anh ấy như thế đó. Tôi sẽ chờ đến ngày chúng tôi gặp lại nhau.

Hôm nay là ngày thứ 128 tôi đi tìm cô ấy. Thật sự tôi phải ngẩn đầu lên trời mà than thở một trăm nghìn lần. Tôi đã rất cố gắng rồi, nếu cô ấy thật sự ở trong thành phố này thì tôi nhất định tìm được cô ấy.

Nhưng hình như đúng như những gì tôi nghĩ thì phải, cô ma ấy xuất ngoại rồi thì phải?

Nhưng mà tôi luyến tiếc ngừng lại. Vẫn cứ như vậy, để ý những cô gái tên có một chữ Bạch hoặc Hồng....

Đến một ngày bận thật là bận với công việc, tôi chẳng còn đầu óc nào để phân đôi. Chị tôi lại ép buộc một người độc thân như tôi đây phải đi hẹn hò. Mà hẹn hò với ai cơ, một cô gái nào đó tôi chẳng hề quen biết. Nhưng trời biết, vừa nghe thấy tên cô ấy là Hồng Tuyết thì tôi lại cuốn cuồng lên rồi. Biết đâu, là cô ấy thì sao....

Thật vất vả bỏ qua hết công việc, tôi không thể nào không chế chân tay chạy ngay đến nhà hàng để gặp cô Hồng Tuyết kia.

- Xin chào. – Tôi lịch sự, phong độ mời cô ấy ngồi vào bàn.

Cô gái này cũng không tệ, xinh đẹp và thanh thoát. Cô ấy làm tôi có cảm giác thật trắng, thật tinh khiết. Từ ánh mắt đầu tiên, gương mặt ấy hình như từ lâu đã khắc sâu trong tiềm thức tôi. Tôi đã tìm thấy người mang trái tim tôi đi mất.

- Chào anh, anh là Lâm Hoàng Ân? – Cô ấy nhỏ nhẹ hỏi.

Giọng nói cũng rất êm tai.

- Vâng, đúng là tôi. Là chị tôi mạo muội hẹn cô, tôi rất có lỗi vì làm phiền cô. – Tôi nói, cố gắng không chế bản thân mình không nhào lên ôm cô vào lòng.

- Không sao, gia đình tôi cũng gấp rút như vậy. – Cô cười, xòa tay biểu thị không để ý.

Cùng lúc đó người phục vụ đến và chúng tôi gọi món. Một món cô ấy thích, một món tôi thích. Tôi luôn nhớ rõ một ma nữ lúc nào cũng chộn rộn, lảm nhảm khi tôi dùng cơm, cô ấy luôn nói về món ăn cô ấy yêu thích.

Rồi không khí vang lên tiếng dao nĩa.

Tôi xót xa nhận ra rằng hình như khác quá, cô gái kia của tôi thì tinh nghịch, nhón nháo. Còn người ngồi trước mặt tôi thì điềm đạm, dịu dàng...

Và cô ấy đã không còn nhớ tôi là ai nữa rồi. Nhưng tôi biết rằng tôi không sai, tôi đã đợi được cô ấy.

- Cô ăn món này đi, rất ngon.

- Cảm ơn anh. Anh cũng ăn ngon miệng nhé.

- Bây giờ anh đang công tác ở đâu thế?

-

Một số câu hỏi mang tính chất xem mắt vang lên như thường lệ.

Trên đường đưa cô ấy về, tôi và cô ấy cũng trò chuyện chút ít. Chủ yếu là nói về những sự kiện gần đây. Tôi được biết rằng cô ấy vừa về nước nhận chức không lâu, cô ấy làm trong mảng hoa nghệ.

Trong lòng tôi, từng cánh hoa đang nở rộ. Chính là cô ấy đấy, nếu như cô ấy quên tôi rồi thì tôi sẽ đến, đến để cô ấy yêu mến tôi một cách đường đường chính chính giữa hai con người.

Tôi buộc miệng hỏi cô ấy.

- Sao cô lại về nước vậy, công tác ở Mỹ không tốt sao?

Cô ấy mỉm cười nói.

- Tôi chỉ muốn tìm một người mà trong tiềm thức tôi vẫn luôn thúc giục...Chỉ có thể tìm thấy người đó thì tôi sẽ nhớ lại phần kí ức vô cùng quan trọng với tôi. Tôi vừa ra viện là về đây ngay, tôi linh cảm là anh ấy cũng đang chờ đợi tôi.

- Cô đã bị bệnh à?

- Tôi từng bị tai nạn giao thông và hôn mê suốt 5 tháng liền. Xin lỗi, hình như những chuyện này hơi riêng tư ấy?

- Ừm, tôi xin lỗi vì hỏi hơi nhiều. Nhưng mà....cô tìm được người chưa? Có cần tôi giúp không? – Tôi mỉm cười, nói.

- Tôi cũng không biết nữa, tôi chỉ nhớ một số thói quen của người đó thôi. Hình như anh ấy không hút thuốc, thích ăn sườn cay, thích ăn kem khi trời lạnh...tên của người đó có một chữ Hoàng giống anh đó...

Lúc này, tôi chỉ muốn nói với em, là tôi...Nhưng mà tôi bây giờ đã biết hít từng hơi thở thuốc lá, lâu lắm rồi chẳng đụng đến sườn cay rồi, trời lạnh tôi chỉ biết ngồi ngẩn ngơ rít từng cơn khói thuốc nhớ đến em thôi...

- Ừm, hơi khó nhí. Tôi sẽ để ý giúp cô nhé, tôi sẽ tìm những người tên có chữ Hoàng rồi giúp cô theo dõi.

- Thế thì tốt nhỉ, tôi rất vui vì hôm nay gặp được một người bạn tốt như anh. – Cô ấy mỉm cười vỗ vai tôi.
- Tôi cũng vậy. – Tôi cũng cười.

Bạn...Tôi sẽ cố gắng để chữ bạn này thêm chữ "traí" đằng sau.

Sau khi đưa cô ấy về nhà, tôi cũng lững thững chậm rãi về nhà mình. Nhưng hôm nay, thật khác, tâm trạng tôi vẫn còn high chán. Nỗi vui mừng khi tìm được cô ma nữ của tôi cứ len lỏi khắp kinh mạch, rồi lên não khiến tôi không biết làm gì. Cứ tưởng tượng, một người bạn cho rằng chỉ là ảo giác của chính mình, đột ngột một ngày người ấy lại bước ra đời thực cùng bạn trò chuyện. Một người bằng xương, bằng thịt, bạn có thể chạm vào, có thể ngửi mùi thơm trên người cô ấy. Mọi thứ chân thật rồi lại mờ ảo đến khó tin.

Nếu hôm nay là một giấc mơ, tôi tình nguyện không tỉnh lại làm chi nữa. Một nửa cuộc đời tôi đều mơ hồ sống qua ngày, chờ đợi một ngày ngoảnh bước về phía xa. Cho đến khi gặp cô ấy, tôi lại muốn sống một ngày lại một ngày để tìm kiếm, muốn bước lên vị trí cao hơn để có năng lực tìm cô ấy, muốn mình có nhiều tinh lực hơn để vừa cố gắng vừa tìm cô ấy.

Điểm sáng duy nhất của cuộc đời tôi, tôi đã chạm vào nó.

"Đã về đến nhà chưa?"

Cảm ơn anh nhiều nhé."

Tiếng di động vang lên, nhìn thấy tin nhắn từ số điện thoại tôi vừa nhận được từ cô ấy, tôi lại kích động nữa rồi.

"Đã về đến, vệ sinh xong, chuẩn bị ngủ rồi. Cô thì sao?"

"Tôi sắp ngủ rồi, chúc anh ngủ ngon."

"Ngủ ngon. Hôm nào lại gặp."

Dạo này tôi cứ như sống trên mây ý, tôi chẳng muốn thoát ra. Tôi biết cô gái tôi yêu tốt đến mức nào, nhưng cô ngày ngày lại càng tốt, tốt đến mức...lòng tôi sôi sục. Tôi muốn ôm cô thật mạnh, chạm vào cô..

"Hôm nay đi ăn sườn cay nhé." – Cô ấy nhắn tin rồi. Lại như mọi ngày, thỉnh thoảng sẽ trò chuyện một chút với tôi. Nhưng tôi cảm giác chưa bao giờ là đủ.

"Nghe đây. Đợi tôi ở công ty, tôi đến đón."

Hàng vạn trái tim phía sau phải xóa đi rồi. Tin nhắn cộng thêm mấy trăm icon trái tim đằng sau lặng lẽ nằm im trong hộp thư nháp.

- Sao hôm nay lại thích sườn cay? – Tôi hỏi.
- Thì muốn xem xem người đó thích là món ăn ngon cỡ nào. – Cô với tay gấp một miếng sườn vào bát.
- Ăn nhiều vào, ngon lắm đấy.
- Anh cũng thích món này à..- Cô tròn xoe mắt hỏi.
- Tôi cũng thích. Hồi sinh viên, có khi cả tháng ăn món này đấy. – Tôi mỉm cười nói. Nhanh một chút nhớ ra anh đi.

- Vậy à, thế mà anh lại có hai điểm chung với người tôi cần tìm đó nha. – Cô mỉm cười trêu ghẹo.

- Biết đâu người cô tìm là tôi đó nha. – Tôi hài hước nói, thật 100% đó em.

- Được rồi, tôi sẽ đặt anh lên đầu danh sách tìm kiếm. Được 2 mục rồi đó. – Cô ấy cười nói.

- Mà tôi muốn hỏi...

- Sao, anh muốn hỏi gì?

- Rốt cuộc có bao nhiêu mục vậy? – Tôi có bao nhiêu đặc điểm trong mắt em vậy.

- Khoảng 12 điểm, anh được 2/12 rồi. – Cô cười, hào phóng nói với tôi.

- Có thể tiết lộ một chút không?

- Không được, anh biết hơi nhiều rồi. – Cô ấy chéo tay, trực tiếp cự tuyệt.

- Được rồi, tôi sẽ cố gắng đoán ý cô.

- Nhưng mà tại sao anh lại phải đoán ý tôi vậy nhỉ? – Cô nheo mắt thắc mắc.

Ày, hơi khó trả lời đó nha.

- Tôi rảnh rồi mà....- Tôi đáp cho có lệ. Tôi cũng thay đổi không ít đâu em à, nếu em không nói thì tôi làm sao biết trong quá khứ tôi có điểm nào để còn biết mà lật lại chứ.

Nếu không, em sẽ nhầm to đấy. Xin đừng tìm ai khác ngoài anh nha, lỡ như người ấy có những thói quen đó, em sẽ tìm sai người đó.

Tôi tỉnh lại được 5 ngày rồi. Tôi vẫn luôn nhớ rất rõ tôi đã trải qua những gì...

Từng giấc mơ đều nói cho tôi biết rằng , tôi, không, là linh hồn tôi đã lang thang ở đâu trong suốt khoảng thời gian tôi nằm đây.

Vụ tai nạn đó đã mang đến cho nhân sinh tôi một đường thẳng khác. Vốn chúng ta là hai đường thẳng song song không bao giờ có một điểm chung, không bao giờ gặp được nhau ở một không gian. Nhưng, một lỗi sai nào đó đã gắn kết em lại với anh. Chúng ta gặp nhau và va chạm để có điểm chung.

Tôi muốn tìm thấy anh, tôi muốn gặp được anh. Nhưng ý nghĩ càng đến thì lý trí lại xông ra mách bảo rằng, liệu anh ấy có yêu mến tôi hay chỉ là xem tôi như một người qua đường hay một con ma qua đường. Anh ấy sẽ không nhớ tôi, anh ấy sẽ xem tôi như người đã chết rồi, anh ấy sẽ cho rằng tôi chỉ là một nhân vật tưởng tượng mà thôi. Tôi không cam lòng. Tại sao tôi quý mến anh nhiều thế, mà anh có biết không?

Mất hơn một tháng tôi mới bình phục hoàn toàn. Tôi lập tức về nước và chuyển công tác ở thành phố anh sống. Nếu anh không tìm thấy tôi thì tôi đến bên anh vậy.

Tôi gặp được người thân anh ấy rồi từng bước được giới thiệu đến buổi hẹn hò với anh.

Anh vẫn chưa có người yêu nhỉ, anh còn nhớ tôi phải không?

Tên anh - Hoàng, tôi đã tiết lộ rồi.

Thói quen của anh, không hút thuốc. Điềm này anh mất rồi. Nghe nói dạo gần đây anh cũng hút thuốc rồi.

Suồn cay, anh vẫn yêu nó chứ. Có trời biết lúc trước nhìn thấy anh ăn ngon như vậy em lại có cảm giác muốn bay đến giành hết phần ăn của anh. Nhìn mà không ăn được khổ lắm luôn đó.

Thói quen đọc truyện tranh thiếu nhi khi đi WC vẫn còn chứ, haha. Xấu hổ quá đi!

Mỗi sáng anh lại uống cà phê đen đặc, còn không đường, vẫn còn nhĩ. Nghe đồn lúc kia một ngày anh uống tận chục lần cái thứ chẳng bổ béo này. Em sẽ chẳng cho anh uống nữa đâu, mau già lắm.

Thói quen đi xe bus đến cơ quan mất rồi nhĩ, em vẫn còn nhớ, em luôn ngồi kế anh trên xe bus mình hay đi. Anh còn hay nói, có ai biết được có một con ma đáng sợ đang ngồi kế bên tôi này, nhưng chả ai tin. Thật đáng mặt anh.

Ai đã từng nói icon hồn ma trong giống em nhĩ, em luôn nhớ đó. Nhìn ra làm sao mà thấy chúng giống em, em đáng yêu thế này. Xấu sao anh lại hay sử dụng khi chat chit với cộng sự vậy. Anh mà đòi làm ma, chính là con ma xấu xí nhất trần gian.

.... Từng cái một, em vẫn nhớ rất rõ...

Nếu hạnh phúc nhất trên đời này là được sống giàu sang thì tôi giàu nhất rồi. Tôi giàu tình cảm đến chẳng có gì khác ngoài tình cảm.

- Anh này, 12 điểm đã trải qua rồi. Anh nói cho em nghe đi, anh là ai? – Cô ấy nhăn mi mắt, không vui tí nào nói.

- Anh chẳng biết nữa, tại sao anh lại hợp đến vậy? – Tôi cười lém lỉnh, trong lòng thì không ngừng hahaha. Chính là tôi đấy, làm sao mà không đúng cho được.

- Người em tìm là anh à? – Cô ấy hỏi.

- Chắc thế. – Vênh váo.

- Nhưng mà xa cách cả một vòng địa cầu, tại sao em lại biết đến anh? – Cô ấy lại khó hiểu hỏi.

- Chắc chúng ta đã cùng gặp nhau trong một không gian khác đó. – Càng vênh hơn.

- Em chẳng tin. – Cô ấy xì mũi. Hình như trở lại rồi, ma nữ của tôi. Em vẫn tinh nghịch như ngày nào.

Cô ấy ngày càng lộ bản tính thật rồi, thì ra lúc trước toàn giả vờ lãnh đạm thôi.

Nói thế là ra về luôn rồi. Bỏ tôi một mình ở đây là sao đây? Người em tìm là anh đó, chính anh đó. Em có thể giả vờ trân trọng anh một tí được không?

Một lúc sau, điện thoại vang lên báo tin nhắn tới.

"Nếu em là hồn ma, anh có yêu mến em hay không? Yes or No. Chỉ chọn một, không có đáp án phụ nào khác."

Tim tôi dồn dập. Não đông lại. Mọi cơ quan nội tạng ngừng làm việc.

10 phút sau.

Thì ra cô ấy vẫn luôn nhớ tôi, vẫn luôn biết tôi là ai...

Hạnh phúc đến không kịp thở. Tim tôi đập như chưa bao giờ được đập.

"Ma nữ kia, anh đã tìm được em rồi. Từ nay về sau, em đừng hòng trốn."

Tiên